

os til den Forhøjelse af Maksimumsstraf for Betleri i Gentagelsestilfælde, som her er nævnt. I 2det Stykke findes en Bestemmelse om, at naar en Person, der dømmes for Betleri, to Gange tidligere er idømt højere Straf end simpelt Fængsel for en saadan Forseelse, kan hans Sag kun med Justitsministeriets Samtykke indankes for Højesteret. Paa et Tidspunkt, da man gennem Retsreformen i det hele taget er ved at gaa bort fra den nuværende Behandling gennem 3 Instanser, vil der ikke være nogen Grund til at forarges over denne Bestemmelse, hvis praktiske Følge vil være den, at man vil spare Højesteret for nogen Ulejlighed og Statskassen for Udgifter til Salær i Tilfælde, hvor det i Forvejen er givet, at Straffen ikke vil blive forandret.

Lovforslagets § 7, 1ste Stk., er vedtaget af Folketinget den 14. December 1899. Den indeholder Bestemmelser om Straf for den Mandsperson, der lader sig underholde af en Kvinde, der driver erhvervsmæssig Utugt, hvortil er føjet visse nærmere Bestemmelser. Den er affattet ganske paa samme Maade som ved Folketingets tidligere Vedtagelse af Bestemmelsen, men saa er der tilføjet en Bestemmelse om, at samme Straf ifalder den, der søger Erhverv ved Uterlighed imod Naturen. Det er forbausende, at man kan søge Erhverv paa den Maade, men der er neppe nogen Tvivl om, at et saadant Erhverv, naar det finder Sted, bør være strafbart.

Den første Bestemmelse i andet Kapitel i Lovforslaget staar i inderlig og nøje Forbindelse med Bestemmelserne i 1ste Kapitel. Naar man i Kapitel 1, som for øvrigt handler om skærpet Straf for Vold og Sædelighedsforbrydelser, har fundet Anledning til at optage skærpede Straffebestemmelser for Betleri og Løsgænger, er det naturligvis, fordi Betleri og Løsgænger hyppigt give Anledning til en stor Del af de grovere Voldsforbrydelser saavel som Sædelighedsforbrydelser, og ogsaa det, der er nævnt i § 7, er draget ind under denne Lovs Bestemmelser, fordi det i den offentlige Debat er fremhævet som ønskeligt, da det ligger nær, at ogsaa dette Forhold kan blive en Kilde til Vold og Sædelighedsforbrydelser.

I 2det Kapitel indeholder § 8 nogle Bestemmelser om Strafarternes Udøvelse. Den første og sidste Bestemmelse her er af mere almindelig Art. Den første Bestemmelse gaar ud paa, at naar en Person, der udstaar Frihedsstraf, under sin Straffetid hensættes i Strafcelle, medregnes

den Tid, i hvilken han hensidder der, ikke til Tiden for den ham idømte Straf. Det er ikke blot, naar der skal straffes for Forbrydelser, men ogsaa naar der skal anvendes Disciplinærstraf indenfor et Fængsel eller en Tvangsarbejdsanstalt, at man er tilbøjelig til fortrinsvis at prøve Frihedsstraf, men nu er Forholdet det, at naar en Person, der hensidder til Afsoning af Frihedsstraf i Forbedringshus, idømmes Disciplinærstraf ved Hensættelse i Celle, tæller den Tid, han sidder i Strafcelle med til den Tid, han skal afsone for Forbrydelsen, saaledes at denne Disciplinærstraf ikke faar nogen Virkning med Hensyn til Straffetiden. Det er dette, vi ville forandre ved denne Bestemmelse, hvorved Disciplinærstraffen bliver en Forøgelse af Straffetiden. Jeg tror derfor, at denne Bestemmelse har en ikke ringe Betydning.

Den sidste Bestemmelse om, at Straf af Fængsel paa sædvanlig Fangekost kan idømmes for indtil 1 Aar og er forbunden med Arbejdstvang, indeholder for det første en Forlængelse af den Tid, i hvilken Fængsel paa sædvanlig Fangekost kan idømmes. Dette hænger sammen med Bestemmelserne i § 1 og sammen med, at Forslagsstillerne i det hele søge at stille Fængsel paa sædvanlig Fangekost i Forgrunden, idet vi tro, at det er en hensigtsmæssigere Straf end Fængsel paa Vand og Brød. Naar vi ønske, at Fængsel paa sædvanlig Fangekost skal være forbunden med Tvangsarbejde, er det, fordi vi have fundet, at det er en Ulempe, som nu er til Stede, at denne Straf ikke er forbunden med Arbejdstvang. Dette er en af Grundene til, at der idømmes unge Mennesker paa 15—18 Aar legemlig Straf, og naar vi nu ville afskaffe denne, anse vi det for rigtigt, at man indretter Fængsel paa almindelig Fangekost saaledes, at det er forbundet med Arbejdstvang.

De øvrige Bestemmelser i § 8 indeholde et Forsøg paa at reformere og forbedre Straffen ved Tvangsarbejde. Det siges for det første, at naar en Person er idømt Straf af Tvangsarbejde, kan det af Anstaltens Bestyrelse efter Inspektørens Forslag fastsættes, hvilket Maal af Arbejde han skønnes at kunne udføre i sin Straffetid. Straffetiden vedvarer da, indtil dette Arbejde er udført, men ikke ud over dette Tidspunkt. Det vil altsaa sige, at naar vedkommende udfører Arbejdet hurtigt, formildes Straffen, dovner han, forlænges den. Der staar „kan“, ikke „skal“. Vi have erkendt, at det er noget nyt, der her indføres. Vi ønske, at det maa blive be-